

זה הדרק

زوهدريخ ZO HADEREKH

גיליון 49, 26 בדצמבר 2018

בני בני בני

הקדמת הבחירות הוכרזה בתום שנת מאבקים נגד מדיניות ממשלת נתניהו: מהמאבק בשחיתות ועד להפגנות נגד יוקר המחיה כעת

ואכן, בהפגנה שנערכה במוצאי אותה שבת בתל אביב, הונפו כרזות נגד השחיתות השלטונית, נגד יוקר המחיה ובדרישה לסלק את נתניהו וממשלתו הימנית מהשלטון.

בדיווחים על ההפגנה הבלתי ערוץ 7 המתנחלי את סיסמאותיה של חד"ש, ובייחוד את הסיסמה "כשהממשלה נגד העם, העם נגד הממשלה" (ר' צילום: זו הדרך) ואת הדגלים האדומים שהונפו בה. כרזות ודגלים אלה נראו היטב בדיווחי הטלוויזיה מהמקום. ואכן, נוכחותם של פעילי חד"ש ומק"י רבים, שחלקם הגיעו ישירות מהמועצה שנערכה בשפרעם באותו יום, אינה מקרית.

חד"ש ומק"י התייצבו ראשונות במחאה ההמונית שהתחוללה בקיץ 2011. הן התמידו גם להתגייס למאבקים הרבים שהתחוללו בשנה האחרונה: הרכבות שהפגינו נגד שחיתות השלטון בחורף שעבר; המערכה המוצלחת נגד גירוש מבקשי המקלט; המאבקים והשבתה נגד אלימות כלפי נשים; המאבק הציבורי נגד תאונות העבודה הקטלניות בענף הבנייה; המאבק למען זכויות העובדות הסוציאליות; והמאבק נגד יוקר המחיה.

שנת 2018 מסתיימת, וממנה חשוב להפיק לקח אחד לפחות: מגזרים רבים בחברה הישראלית מוכנים להיאבק למען זכויותיהם ולצאת לרחובות על אפה ועל חמתה של ממשלת הימין הקיצוני.

נתניהו אמר לשרי הליכוד בשיבת הסיעה (24.12) כי מבחינתו הקואליציה הנוכחית היא הגרעין לקואליציה הבאה. אסור לתת מנדט לממשלת אסון וכישלון נוספת. ממשלת נתניהו-בנט (ולפרקים גם ליכרמן) נולדה בחטא, עם נאום "הערבים נוהרים לקלפיות", ושיאה היה חוק הלאום.

ואכן, הציבור שוחר השלום והדמוקרטיה – ציבור ערבי ויהודי רחב – ינהר לקלפיות. המאבק להפלת נתניהו ולבידוד הימין עלה מדרגה.

ראשי הקואליציה החליטו השבוע (24.12) לפזר את הכנסת. הבחירות הכלליות ייערכו ב-9 באפריל 2019. הממשלה הנוכחית היא הימנית ביותר שידעו אזרחי ישראל, ושברה שיאי גזענות, הסתה ושיסוי. טוב שנפלה ההחלטה לפזר את הכנסת, גם אם מאחוריה עומדים קודם כל תיקי השחיתות של ראש הממשלה וחששו מהגשת כתב אישום עוד לפני הבחירות.

"מסקנות החקירות הרבות נגד נתניהו בגין מעשי שחיתות ושחחד מגבירות את התחושה שראש הממשלה מוכן לנקוט במדיניות של 'תמות נפשי עם פלישתים' ולסכן את חייהם של אלפי פלסטינים וישראלים וייתכן שגם את חייהם של לבנונים או סורים רבים" – הזהיר (22.12) מזכ"ל המפלגה הקומוניסטית הישראלית (מק"י), עאדל עאמר, בנאומו בפני מאות חברי מועצת המפלגה בשפרעם. הוא התייחס גם לאיום של יו"ר הקואליציה, ח"כ דוד אמסלם

(הליכוד), על רשויות אכיפה החוק, לפיו "אם מישהו יחליט להעמיד לדין את ראש הממשלה על תיקים הזויים, מיליוני אנשים לא יקבלו את זה". איום דומה השמיע ח"כ אמיר אוחנה (הליכוד): "אמירתו של היועץ המשפטי לממשלה מנדלבליט מקרבת אותנו להפיכה שלטונית". גם מבחינתה של השרה לשוויון חברתי (כך, יש תפקיד כזה בממשלה הניאו-ליברלית), גילה גמליאל, "נתניהו יוכל להמשיך לכהן בתפקידו וגם לנהל את תיקיו בבית המשפט".

"כשאנו שבים ומזהירים שהליכוד פועל ללא מעצורים כדי לכרסם במרחב הדמוקרטי, זו איננה אמירה תיאורטית. נתניהו אינו מוכן לשבת ולו יום אחד בבית הסוהר, ולכן יעשה כל שביכולתו כדי לשמור על השלטון בידיו ולהימלט מאימת החוק", הדגיש בדין ח"כ רב חנין (חד"ש), הרשימה המשותפת. הוא קרא לאיחוד בין המאבק נגד התייקרויות לבין המערכה להפלת הממשלה המושחתת.

מועדון הגדה השמאלית דווקא בסדר

"לא הסכמתי שהסרטים שלי יוקרנו בסינמטק. אין לי שום דבר נגדו, אלא רק נגד הממשלה שמעניקה לו מימון. עם הגדה השמאלית אין לי בעיה, כי זה לא מוסד ציבורי, והוא מנוהל בידי אנשי שמאל. זה גם לא עניין פוליטי, זה עניין מוסרי, אנושי: איך אפשר שלא להתקומם על כך שעם אחד שולט על עם אחר?"

(הבמאי מישל חלייפי, אתר "וואלה", 14.12)

ככה זה כשהשליט הוא גנרל

"מצרים הגבילה את מכירתם של אפודים צהובים מחשש לחיקוי המחאה בצרפת. עורך דין מאלכסנדריה פרסם תמונה שלו עוטה אפוד צהוב ונעצר ל-15 יום. הרשויות חוששות מפני הפגנות גדולות ביום השנה השמיני להתקוממות העממית ב-25 בינואר שבסופה הודח חוסני מובארק. מוחמד רמאדן, העו"ד שנעצר, מואשם בהסתה להפגנות. פעילת זכויות האדם מהינור אל-מסרי אמרה כי הוא גם מואשם בהפצת 'פייק ניוז' ו'אידיאולוגיה של ארגון טרור'."

(ל"ה מונד", 13.12)

מומחה גדול הוא לא

"מה שאמרת לי כחלון בפגישה הראשונה שלנו, והוא התפוצץ מצחוק, הוא שנתניהו לא מבין שום דבר בכלכלה. זאת אגדה. נהפוך הוא, חלק מהרעות החולות של ישראל זה הדברים שהוא עשה כשר האוצר. הצחק אותי שב-2012 הוא פנה באמצעות עורך הדין שלו לאשר לו שינוי במבנה תיק ההשקעות שלו בגלל משבר הירו. אמרתי שזה נראה מוזר שלקח לנתניהו ארבע שנים להבין שיש משבר ביורו."

(המשקיע ויועץ ההשקעות אבי טימון, "דה מרקר", 11.12)

ומי שומר על השוטרים? חברת אבטחה פרטית

"משטרת ישראל, המטה הארצי / אגף הלוגיסטיקה. מכרז 91/2018: מתן שירותי אבטחה – עוטף ירושלים."

(מכרז של משטרת ישראל, 14.12)

בימין חוששים מהפיכת מרצ ליהודית-ערבית

"מדובר במסמך המייסד של 'פורום מרצ לקידום שותפות יהודית-ערבית'. המחבר הוא ניר אבישי כהן, סמג"ד במילואים וחבר הנהלת מרצ, וחתומים עליו כ-150 אנשי מרצ, בהם ח"כ מוסי רוז, השגריר ומנכ"ל משרד החוץ לשעבר אלון ליאל ואשתו רחל ליאל, לשעבר מנכ"לית הקרן החדשה לישראל. מדוע טוענים במרצ כי המסמך גורר את המפלגה למחוזות אנטי-ציוניים? ובכן, המסמך קורא לערוך שינויים מרחיקי לכת בסמלים הלאומיים, ובמקומה של מרצ במוסדות הלאומיים. הוא מגדיר את מרצ כמפלגה יהודית-ערבית ולא כמפלגת שמאל ציוני."

(מקור ראשון, 3.12)

בנוסף, גם מתחרז

"המתחנ"צ פרש לשנ"צ."

(אברהם שרון, "הזמן הירוק", 13.12)

לא יאומן כי יסופר, הוא משחק כדורגל!

"יורם בן שטרית, האחראי על מגרש הקט-רגל בשכונת בת גלים, קיבל שיחת טלפון ונשאל אם הוא יכול להקצות את המגרש לחבורה שמעוניינת לשחק קצת. בן שטרית ערך בירור קצר, וכשהתברר לו שיש חלון פנוי, נעתר לבקשה. הוא הגיע למקום ולא האמין למראה עיניו – בין השחקנים היה לא אחר מאשר יו"ר הרשימה המשותפת ח"כ איימן עודה, שלקח פסק זמן ממאורעות השבועות האחרונים."

(המקומון החיפאי "כלבו", 14.12)

דברים בשם אומרם

רוצה להסדיר מפגש של רג'א זעאתרה עם ביבי

"יו"ר הקואליציה ח"כ דודי אמסלם (הליכוד) הגיש הצעת חוק שתעניק לשר הפנים את הסמכות לבטל מינוי של סגן ראש עיר חיפה. אמסלם אמר 'מקומו של רג'א זעאתרה בבית הסוהר'." (ישראל היום, 11.12)

רגע, זה לא אבא שלו שבגד באשתו?

"אייר נתניהו פרסם פוסט בפייסבוק שאליו צירף צילומי מסך של גורמים שונים שמשתמשים במלה 'בגידה' על הטויתיה, וכתב: 'אז עכשיו סוף סוף מותר להשתמש במילה הזאת, אני אגיד את מה שכולם במדינה חושבים. עמותות השמאל במימון ממשלות זרות ועוונות, הפוליטיקאים מהשמאל ואנשי התקשורת שמצדדים תמיד בצד של האויב'."

(הארץ, 11.12)

מכתבים

למערכת

ידידותיה החדשות של ישראל

לאחרונה מתהדר ראש הממשלה בנימין נתניהו ב"פריצות דרך" בעולם הערבי. מי הן בדיוק ידידותיה החדשות של מדינת ישראל?

בבחריין קיים משטר דיקטטורי. לשליט סמכויות מוחלטות בכל התחומים. הממשלה מונה 18 שרים, וכולם בני משפחתו. למן 1975 פורצות מדי פעם בבחריין מחאות פוליטיות. הדורשים הנהגת דמוקרטיה – פעמים רבות נאסרים או מוגלים.

בסודאן – שלטון רודני. הנשיא נדרש בבית הדין הבינלאומי לפשעי מלחמה. בדרום סודאן ובחבל דארפור מבוצע רצח עם. בשנים האחרונות מתחוללות הפיכות תכופות ושפיכות דמים ממושכת.

בסעודיה צורת השלטון הנהוגה היא מונרכיה אבסולוטית. המלך כשליט יחיד מנהל את מדינתו. יש לו זכות וטו על כל החלטה של מועצת השרים.

בעומאן מונהג שלטון של נפוטיזם משפחתי. הסולטן הוא המחוקק בלעדי, ואין לצירי המועצה שום זכות וטו.

בצ'אד מתנהלת מלחמת אזרחים בין הצפון המוסלמי לדרום השחור. מייחסים לנשיא פשעי מלחמה והפרות שיטתיות של זכויות אדם.

המשותף לכל "ידידותינו": משטרים לא דמוקרטיים, פרו-אמריקאיים ורודניים.

דן יהב, ת"א-יפו

ניתן לשלוח מכתבים למערכת באמצעות הדוא"ל

zohaderekh@gmail.com

או לחיבת דואר 26205 ת"א-יפו 6126102

לקראת הבחירות הקרבות

מי ישמור
על ילדי הגנץ?

נאום יוסף לאור

הבחירות הוקדמו וחרושת הסקרים החלה. סקר שערכה חברת החדשות (16.12) ממצב את מפלגתו העתידית של הרמטכ"ל לשעבר בני גנץ כמפלגה השנייה בגודלה לאחר הליכוד. 16 מנדטים חוזה הסקר למפלגה. עוד נמצא בו, כי במידה שיחבור ליאיר לפיד, תקבל מפלגתם המשותפת 26 מנדטים (שלושה פחות מאשר הליכוד).

סקר אחר, שערך אתר "וואלה" בנובמבר, העניק 26 מנדטים לחבירה אפשרית של גנץ ודוקא למחנה הציוני בראשות אבי גבאי. גבאי, מצדו, הצהיר בתכנית אופירה וברקוביץ' (21.12) כי יסרב "להיות להקת החימום של גנץ".

מי הוא, אם כן, בני גנץ? גנץ, חשוב להזכיר, שירת היטב את הכיבוש ופיקד על מרבית ההרפתקות הצבאיות הישראליות בדור האחרון, על קורבנותיהן הרבים. המבקשים להחליף את נתניהו ממהירים להמליך גנרלים, וכרגיל נוטים להתעלם מהדם שדבק בידיהם, מפשעי המלחמה שביצעו ומהפרת זכויות האדם השיטתית עליה פיקדו.

ועתה הגנרל הוא גם מובטל. בדומה לאנשי צבא רבים אחרים, מיהר גנץ לאחר גזירת החוגר לעבוד בענף "הייצוא הביטחוני"; כלומר כסוחר נשק. והנה, לאחרונה הודיעה חברת הסייבר שהיה היו"ר שלה, "הממד החמישי", על פשיטת רגל, מכירת מוצריה ופיטורי עובדיה.

החברה עסקה בפיתוח מערכת לעיבוד נתונים מודיעיניים. חברת NSO הישראלית, זו שמכרה מכשירי האזנה למודיעין הסעודי (אותם מכשירים שגם נוצלו, כנראה, ברצח העיתונאי חאשוקג'י). התעניינה ברכישת "המימד החמישי", אולם ירדה מהרעיון. עקב כך המיזם קרס, אך אל לנו לדאוג לגנץ. ההודעה על פשיטת הרגל של החברה הגיעה כשבוע וחצי לאחר החשיפה של חברת החדשות, כי 130 מייסדים חתמו על מסמכי רישום למפלגה בראשות בני גנץ.

הצגת מועמדותו של גנץ עשויה להתבצע בקרוב בעקבות הכרזת התאריך לבחירות כלליות באפריל 2019, אך מוקדם לדעת אם משמעות הצעד היא שגנץ ויתר באופן סופי על חבירה לגורם פוליטי אחר.

מה מאפשר את תופעת בני גנץ? מה מקנה לאיש, יהא עברו הצבאי "מפואר" ככל שיהא, 15 מנדטים היפותטיים – בלי לדעת מי יהיו ה-14 אחריו ברשימתו, או מה עמדותיו בנוגע לסכסוך הישראלי-פלסטיני, בנוגע לחוק הלאום, בנוגע לסוגיות החברתיות והכלכליות ובנוגע לסוגיות אזרחיות אחרות? למעשה, אנחנו לא יודעים דבר וחצי דבר בנוגע לבני גנץ, למפלגתו או לאנשיו.

אמיר אורן ("וואלה") הספיק להגדיר את גנץ "סיוט של נתניהו". רבים ממתנגדי נתניהו קוראים לגנץ לרוץ. גם רביב דרוקר, בטורו "רק לא לבני" ("הארץ", 19.11), רמז על תמיכתו בגנץ (בלי לומר את שמו המפורש). ואולם, שבועות ספורים קודם לכן נועדו גנץ ונתניהו, לטענתם לצרכי "התייעצות ביטחונית". קשה להאמין שהשיחה בין השניים לא עסקה בין היתר גם בספקולציות פוליטיות.

בקריאה "רוץ!" טמונה ההנחה המובלעת, לפיה גנץ ינהיג את מחנה המרכז-שמאל (או מחנה ה"רק לא ביבי"): הוא יחליף את גבאי בעבודה, או יהיה "הביטחוניסט" של לפיד. אבל מי החליט שגנץ אינו איש ימין? האמת היא שאיש אינו יודע מה עמדותיו הפוליטיות. אולי השימוש במילה "אבל" היה שגוי: העמימות אינה בעוכריו של גנץ, כי אם ההיפך הוא הנכון.

שמו של גנץ נקשר במפלגת העבודה, במפלגת יש עתיד, אך גם בליכוד ובהקמת מפלגה עצמאית. אותה מפלגה עצמאית תהא מפלגת שמאל? מפלגת מרכז? מפלגת שמאל-מרכז? מפלגת ימין מתון? אפילו הסברה שתהא זו "מפלגת ביטחוניסטים", נשמעה.

היכולת לקשר את גנץ לכל גורם בספקטרום שבין הליכוד ללפיד, דרך גבאי, אהוד ברק וציפי לבני, מלמדת על תהליך ההידמות המאפיין כיום כל כך את מרבית המפלגות הציוניות בישראל, גם אלה הממוקמות משמאל לנתניהו ומימין למרצ. גנץ לא צריך לומר מילה על הפלסטינים – עמימותו בנושא ה"סכסוך", הדומה לעמימות של לפיד או של גבאי, היא שמאפשרת לעת עתה את נסיקתו בסקרים.

מפלגות דומות אלה אינן מעוניינות באמת להציב חלופה אידאולוגית לימין, אלא להשתמש במסרים פופולריים במידת מה אך באופן שאינו מאיים באמת על ההגמוניה הימנית העמוקה ("בעד מדינה יהודית", אבל גם "בעד הפרדת דת ממדינה"; לעתים גם "נגד השחיתות" ובעד "הפחתת יוקר המחיה", אבל שאלת ה'איך' בפוליטיקה היא החשובה). לכן גנץ מתאים כמו כפפה לידו של ה"מחנה", ולכן קולו של אהוד ברק ממשיך להישמע. זו הסיבה שאפשרה גם את נסיקתו של אבי גבאי בשעתו ואת התרסקותו הפתאומית בסקרים.

רק השבוע, למשל, נפוץ מונולוג של אהוד ברק הממומן באופן אגרסיבי בפייסבוק, ובו הוא מדבר בתקיפות על כך שנתניהו "רופס". הוא מקשר לרפיסותו שלושה נושאים: הוא טוען שנתניהו התנהג ברפיסות כלפי עזה (בכך שלא פתח במלחמה), התנהג ברפיסות כאשר בחר לקחת שוחד, ועתה מתנהג ברפיסות ב"יהודה ושומרון".

כשאינן תפישת עולם המנוגדת לזו של נתניהו, ממשיכים לטפח דמויות "פרוה" כאלה. מה גנץ חושב? מה גנץ יעשה? כמה הוא מאמין? איש אינו יודע. כך גם לגבי ברק, שהיה ראש ממשלה ושר ביטחון (של נתניהו!); כך גם לגבי לבני שיכולה לדבר על עברה החירותניקי או אבי גבאי.

מכאן שגנץ הוא ניסיון נוסף להחליף את שלטון נתניהו באופן שאינו מתבסס על הצבת חלופה אידאולוגית, אלא על ניסיון "לגנוב" קולות ממחנה המרכז-ימין. כלומר, להציב מועמד "ביטחוניסט" בתקווה שזה יגרוף כמה מנדטים הישר מנתניהו ויצליח לשנות את מאזן הכוחות הפוליטי (כמובן, כברית עם ליברמן).

עד מתי גנץ יחכה? כנראה עד שהמחשבוני של היועצים הפוליטיים של מחנה המרכז-שמאל יגלו את הנוסחה היחידה: אין רוב למתנגדי נתניהו בלי שותפות עם הציבור הערבי והנהגתו הפרלמנטרית. אך טלפונים עושים לפני הבחירות, ולא בתור להמלצות אצל ריבלין. עד אז משתעשעים בצעצוע חדש לילדי הגנץ.

ח"כ יוסף ג'בארין (חד"ש, הרשימה המשותפת), מסר ל"זו הדרך": "הדם שלנו ממשיך להישפך ואילו הממשלה לא נוקפת אצבע. עד שהממשלה תוכיח אחרת, אני מאשים אותה בנקיטת מדיניות של 'הפרד ומשול' המאפשרת לאלים הפנימיים להימשך. אחרת, אין הסבר מדוע המשטרה אינה אוספת את הנשק הבלתי-חוקי, כל עוד ההרוגים הם ערבים".

הציבור בעד מדיניות חברתית;

ח"כ חנין יקדם חינוך חנים

55% מהציבור השיבו בסקר שיזמו "גלובס" וקרן ברל כצנלסון, כי הנושא החשוב ביותר שעל הממשלה לטפל בו הוא "חינוך השירותים הציבוריים, כמו חינוך ובריאות"; 34% מהציבור הצהירו כי הנושא החשוב ביותר בו צריכה הממשלה לטפל הוא העלאת שכר המינימום.

כ-76% מהציבור סבורים שהמדינה צריכה לממן חינוך חנים מגיל 3 חודשים. לגבי השאלה אם יש להשיב למדינה את משאבי הטבע שהופרטו (ים המלח, גז ומים), מלמד הסקר כי 70% מהציבור "תומך מאוד" או "די תומך" בכך.

כמו כן, מרבית הציבור רואה באור חיובי את העובדה שבשנים האחרונות חלה עלייה במספר העובדים בישראל שבותרים להתאגד ולהקים ועד במקום עבודתם: 85% מהנשאלים השיבו כי הם סבורים שמדובר בדבר "חיובי מאוד" או "די חיובי".

תמימות דעים נרשמה בקרב הנשאלים ביחס לשאלה אם המדינה צריכה להבטיח לכל אזרח את המינימום הדרוש למחייה בכבוד. כ-93% השיבו על כך בחיוב.

ח"כ דב חנין (חד"ש, הרשימה המשותפת) התייחס לתוצאות הסקר בחשבון הטוויטר שלו: "הציבור צודק. הגיע הזמן שהמדינה תיקח אחריות לילדים, וכבר מתום חופשת הלידה. הגיע הזמן לחינוך חנים. אני מתכוון להעלות בקרוב הצעת חוק בעניין, שתבטיח לכל ילדי ישראל חינוך חנים מגיל 3 חודשים. כדי לאשרה נזדקק ללחץ מסיבי על הממשלה".

בעקבות מקרי הרצח: ח"כ עודה קרא לארדן להתפטר

ארבעה מקרי רצח בערב אחד (15.12) גרמו למותם של ג'דוע אזברגה (38, לוד), רעייתו אמאנה (37), עלי אבו אל-ריחאן (42, רמלה) ומוחמד אבו דיאק (23, יפיע). בשבוע שעבר (18.12) נרצחו שניים נוספים בחילופי ירי בתחנת דלק במגידו: האחים קאקאע וחודיפה חרירי מג'וליה.

121 מקרי רצח אירעו בישראל ב-2017. נתון זה מלמד על גידול של כ-20% לעומת 2016. לפי "וואלה" (21.12), מספר מקרי הרצח ב-2018 כבר עבר את השיא של אשתקד ועומד על 130.

בחברה הערבית לבדה נמנו 72 מקרי רצח מאז תחילת השנה, כלומר 60%, כמעט פי שלושה משיעור הערבים בישראל - 21%. על פי נתוני מבקר המדינה, מתחילת 2000 ועד נובמבר 2017 קיפחו את חייהם 1,236 ערבים.

בחברה הערבית מפנים אצבע מאשימה למשטרת ישראל. יו"ר הרשימה המשותפת, ח"כ אימן עודה, פנה (19.12) לשר לביטחון פנים, גלעד ארדן, בהצעה לסדר היום בעניין האלימות בחברה הערבית וקרא לו: "תעמוד פה על הבמה ותגיד 'אני נכשלת'".

"עשרות אנשים נרצחים מדי שנה ואתם מתייחסים אליהם כאל חצר אחורית", הוסיף. "הם לא מעניינים אותך? הם לא מצביעים לך אז הם לא בני אדם? כנופיות הפשע המאורגן מחזיקות נשק בלתי-חוקי והמשטרה לא עושה דבר. זה תפקידך, ארדן. איך אתה לא מתבייש?! זה לא עניין של תרבות. זו מדיניות".

"כנופיות פשע בחברה היהודית המשטרה יודעת לטפל טוב מאוד. אבל כשמדובר בערבים - ההזנחה פושעת. אין כתבי אישום, אין ראיות, אין איסוף נשק, אין ענישה. ארדן, בעולם מתוקן היית צריך להתפטר".

בשבוע הבא יתקיים כנס "חברון תחילה" לפינוי מתנחלי חברון

בשבוע הבא (31.12) ייערך כנס "חברון תחילה" במשכן הכנסת. את הכנס יזמו יו"ר הרשימה המשותפת, ח"כ אימן עודה (חד"ש, הרשימה המשותפת), חבר סיעתו ח"כ דב חנין וח"כ מיכל רוזין (מרצ).

בכנס ייטלו חלק חגי אלעד, מנכ"ל בצלם, ופעילים מטעם הארגונים שוברים שתיקה, יש דיין וכן תנועות שלום וארגוני זכויות אדם שלום נוספים.

יוזמי הכנס מסרו כי "ההתנחלות בחברון היא ביטוי של מדיניות ממשלתית הרסנית המשקיעה תקציבי עתק והמסכנת חיי אדם כדי לתחזק ולשמור על קומץ מתנחלים קיצוניים. פינוי ההתנחלות בחברון הוא צעד הכרחי לפתרון מדיני ולסיום הסכסוך הישראלי-פלסטיני".

כנס "חברון תחילה" אמור היה להתקיים בנובמבר האחרון, אך נדחה בעקבות התערבותו של יו"ר הכנסת, ח"כ יולי אדלשטיין (הליכוד).

את החלטתו אז נימק אדלשטיין ב"ביקור נשיא צ'כיה במשכן הכנסת", שלא הותירה אולמות פנויים לקיום כנסים. זאת על אף שח"כ חנין, מיוזמי הכנס, שיתף בעמוד הפייסבוק שלו תמונה המוכיחה שהאולם המיועד נותר ריק בשעות ביקורו של הנשיא הצ'כי.

קבלו את

זו הדרך

מדי שבוע

בדואר אלקטרוני

או בדואר רגיל

המעוניינים לקבל בדואר אלקטרוני, ללא תשלום, מתבקשים לשלוח כתובת דוא"ל אל: zohaderekh@gmail.com

המעוניינים לקבל בדואר רגיל, מתבקשים לכסות את הוצאות המשלוח באמצעות תרומה של 150 שקל בשיק לפקודת המפלגה הקומוניסטית הישראלית, ת"ד 26205 תל-אביב 6126402

הפגנה נגד שוד הגז (צילום: מטה המאבק)

ההסתדרות שתיקה והפרטה

אתחיל בחידה. מי אמר בטקס חתימת ההסכם בדבר הפרטת נמל חיפה (18.12), את הדברים הבאים: "ההסכם בנמל חיפה הוא לא פחות ממהלך היסטורי שיועיל לכלכלה הישראלית

בכלל, ולעיר חיפה בפרט. הוא יאפשר לנמל לייעל את פעילותו תוך קידום התחרות ושיפור השירות באופן ניכר לטובת כלל הציבור הישראלי. אני מברך את כל הצדדים על האחריות שגילו במהלך המו"מ. אמנם תמה ונשלמה מלאכת סיכום העקרונות על הרפורמה בנמל בחיפה, אולם זוהי רק מחצית הדרך - בפנינו עומדת עוד עבודה רבה לקראת הסכם מקביל גם בנמל אשדוד. בטוחני כי באמצעות מאמצים ורצון של כל הצדדים נצליח גם שם להגיע להסכמות?"

האם היה זה שר התחבורה ישראל כץ? שר האוצר משה כחלון? או אולי אחד מנציגי החברות הרב-לאומיות הנערכות להשתלט על נמלי ישראל?

אף לא אחת מהתשובות נכונה. דברים אלה אמר מי שאמור לייצג דווקא את האינטרסים של העובדים, יו"ר ההסתדרות אבי ניסנקורן. בשבוע שעבר ניצב ניסנקורן במבחן כפול: לנסות (לפחות לנסות!) לעצור את הפרטת התשתיות, ולהיאבק בהעלאת המחירים הפוגעת קשות במעמד העובדים. בשני המבחנים הוא כשל.

ניסנקורן ממשיך בדרכם של קודמיו בתפקיד, ונותן יד שוב ושוב להפרטת נכסי המדינה לטובת קומץ בעלי הון מקומיים וחברות רב-לאומיות. השנה רשם "הישגים רבים": הפרטת התעשייה הצבאית, הפרטת מבחני הנהיגה ("הטסטים"), תחילת ההפרטה של דואר ישראל ובנק הדואר, הפרטת בית הספר למלונאות "תדמור", הפרטת משק החשמל, ובשבוע שעבר - הפרטת נמל חיפה. בדרך ממשמשות ובאות ההפרטות של נמל אשדוד, התעשייה האווירית וחברת מקורות.

אגב, השנה הפריטה הממשלה אף את מערך השידורים "עידן פלוס". בצעד זה תעבור לידיים פרטיות הגישה לתשתית ערוצי טלוויזיה ול-14 תחנות הרדיו, שאותן אפשר לקלוט באמצעות אנטנה ללא תשלום דמי מנוי חודשיים.

מדוע זה קורה להם? מדוע פעם אחר פעם נותנים העומדים בראש ארגון העובדים הגדול במדינה, ובניגוד גמור לעמיתיהם ברחבי העולם, יד לריכוז ההון והנכסים של המדינה בידי מתי מעט?

אפשר להצביע על יסוד אידיאולוגי משותף: רמון, פרץ, עופר עיני וניסנקורן נבחרו לראשות ההסתדרות בתמיכת מפלגת העבודה. מפלגה זו מכרה את נשמתה להון כבר לפני שנים. מנהיג המפלגה הדיוס, אבי גבאי, כיהן כמנכ"ל בזק

ובזק בינלאומי (לאחר הפרטתן) בטרם היה לשר בממשלת הימין בראשות נתניהו. הוא החל את הקריירה העסקית שלו במהלך הפרטת חברת התקשורת לאחר שנות עבודה במשרד האוצר. לפי הערכות "פורבס", בתקופת כהונתו כמנכ"ל בזק צבר גבאי הון בשווי 52 מיליון שקל.

הניסיון מלמד שיושבי ראש ההסתדרות מכינים בעת כהונתם את הקרקע לגיבוש הבא. הרי חיים רמון הפך בתום הקריירה הפוליטית שלו איש עסקים. כעת הוא דירקטור ויועץ בכמה תאגידים, ביניהם חברות הזנק ("סטארט-אפ"), וכן החברות כתר פלסטיק, מרחב, המפעלים הפטרוכימיים ואיי.די.איי. חברה לביטוח.

עופר עיני, שהיה יו"ר ההסתדרות בין 2006 ל-2014, החל לכהן כיועץ לבנק דיסקונט ב"נושאי יחסי עבודה" חודשים ספורים בלבד לאחר פרישתו. אשתקד הוא מונה לנשיא קרן הנדל"ן "אינבו". עיני אף הגדיל לעשות והפך לשותפו של יו"ר התאחדות התעשיינים, שרגא ברוש, בחברה למכירת גז טבעי לתעשייה ובפעילויות עסקיות נוספות.

עמיר פרץ, יו"ר ההסתדרות בשנים 1995-2006, ממשך בזירה הפוליטית. הוא מכהן בכנסת ללא הפסקה למן 1988. ב-2006, כאשר בעלי הון הפעילו לחצים על ראש הממשלה אולמרט שלא למנותו שר האוצר, הוא מונה ל"שר המושבות" והיה אחראי למלחמת לבנון השנייה על תוצאותיה הקשות. ב-2013 מונה לשר להגנת הסביבה. עתה מופצות שמועות עיקשות לגבי היורש ניסנקורן. לפי אותן שמועות, שהוא מכחיש בעקביות, ניסנקורן יצטרף למפלגתו הניאו-ליברלית של ידידו, שר האוצר "החברתי" משה כחלון.

האם זה ההסבר לשתיקת ההסתדרות בנוגע להתייקרויות האחרונות הפוגעות קשות ברמת החיים של העובדים ולתמיכתו העקבית של ניסנקורן בהפרטות מבית היוצר של משרד האוצר?

האם השותפות של עיני וברוש מסבירה את שתיקת ההסתדרות נוכח שוד הגז או השתתקותה בעת המחאה החברתית בקיץ 2011? האם השירות הנאמן שאיש העסקים רמון מעניק לבעלי ההון הוא המשך לניסיונותיו לחסל את העבודה המאורגנת בשנים המעטות בהן כיהן כיו"ר?

אפרים דויד

(יולי 2016). הסכסוך קשור גם במדיניות הפרו-סעודית של ארה"ב, העומדת בניגוד לתפישה האסלאמיסטית הסונית (האיחואנית) של ארדואן. כמו כן, הקואליציה האמריקאית בסוריה נשענת על הזרוע הצבאית (YPG) של מפלגת האחדות הדמוקרטית הכורדית (PYD). מפלגה זו היא מפלגה אחת של מפלגת הפועלים (PKK) הכורדית בטורקיה, שאותה מגדיר ארדואן "ארגון טרור", ושנגדה נלחם צבאית.

לסכסוך של וושינגטון ואנקרה השלכות על נאט"ו, על תעשיות הנשק האמריקאיות (הזוכרו מטוסי F-35, טילי פטריוט ואפשרות שטורקיה תרכוש מהרוסים מערכות הגנה אווירית). לארה"ב צורך בטורקיה כבעלת ברית גם נוכח חידוש המתיחות בין רוסיה לאוקראינה בים השחור ובשל ההכרה בכך שסעודיה וישראל אינן יכולות לשמש בעלות ברית יחידות באזור. גם פלישתה של טורקיה אינה חוקית. יציאת ארה"ב מסוריה והורשת המשך הלחימה בדאעש, לכאורה, לצבא הטורקי – מעמידות את האוטונומיה הכורדית בצפון-מזרח סוריה (רוג'אבה) בסכנת חיסול.

הקואליציה שהתקיימה באזור למן 2012 היא לצנינים בעיני הטורקים. הצבא הטורקי כבר שולט בכ-3,500 קמ"ר באזורי עפרין ומנג'יב בצפון סוריה, והשתלט גם על הכניסה למובלעת המורדים באידליב שבצפון-מערב המדינה. שליטה צבאית טורקית בשטחים שמחזיק כיום YPG משמעה כיבוש של כחמישית משטח סוריה ושל רוב מקורות הנפט שלה.

כאן חשוב להזכיר, כי הכוחות המתקדמים של הכורדים והמיעוטים האחרים לא היו חלק מכוחות ה"פרוקסי" שלחמו נגד הצבא הסורי. כוחות אלה לחמו נגד דאעש, ועתה חשים נבגדים בידי האמריקאים. לא תהא להם, כנראה, ברירה אלא לבקש מחדש את חסות הרוסים והצבא הסורי.

טורקיה, מצדה, אמנם משתפת בוועידת השלום באסטנה יחד עם רוסיה ואיראן, אך אינה מסכימה (לעת עתה) להמשך שלטון אסד. טורקיה לא ויתרה על דרישותיה לכונן חוקה אחרת, להשליט נשיאות ריכוזית פחות בסוריה ולמנות הנהגה נבחרת במקום שלטון מפלגת הבעת'. ארה"ב, מצדה, מצאה בטורקיה "מגפיים על הקרקע", כלומר כוח בשטח במקומה. האם טראמפ וארדואן יכולים לסמוך זה על זה? האם לארה"ב ולטורקיה אינטרסים משותפים בסוריה? רק ימים יגידו.

ישראל אינה שחקנית בתמונה. כניסה טורקית לסוריה לא תקל על נתינהו. כבר עכשיו מתחרה טורקיה באיראן ומנסה למצב עצמה כמייצגת האסלאם וכמגינת ירושלים והפלסטינים. האם תסכים טורקיה לשמש חיץ בין איראן ועיראק למדינות הערביות לחופי הים התיכון, סוריה ולבנון? היכולת של ישראל לפעול בסוריה תקטן עוד יותר כשהצבא האמריקאי לא יהיה בסביבה. ארה"ב הראתה החודש, לאחר גילוי המנהרות בצפון, שאינה מוכנה לרתום את עצמה למען ישראל למסע נגד ממשלת לבנון. ארה"ב תמשיך לצייד את צבא לבנון ואינה מצטרפת לטענה הישראלית כי הממשלה הלבנונית אחראית לפעולות חיזבאללה.

בשבוע שעבר הגיעו המפלגות בלבנון להסכמה בדבר זהות הממשלה שתקום, וזאת לאחר יותר משבעה חודשי מו"מ. ממשלה זו מבטאת את תוצאות הבחירות ואת היחלשות הבלוק של רה"מ ח'רירי, שכן חיזבאללה הוא הכוח הדומיננטי בלבנון.

מדיניות החוץ של נתניהו נשענת לחלוטין על טראמפ, והיא מתגלה פעם נוספת כריקה מהישגים. הימין בישראל מתקשה להסתיר את אכזבתו מכך.

אבישי ארליך

טראמפ וארדואן (צילום: הבית הלבן)

ארה"ב הולכת טורקיה נכנסת

נוכחותה של ארה"ב בסוריה בלתי חוקית. היא נמצאת בסוריה לא מתוקף בקשת הממשלה הסורית, לא מתוקף החלטה של האו"ם ואפילו לא באישור הקונגרס האמריקאי. ההתערבות, בשעתה, הייתה החלטה נשיאותית של אובמה.

ארה"ב ובעלות בריתה העיקריות (צרפת, בריטניה, קנדה, אוסטרליה וגרמניה) נמצאות בסוריה מטעם עצמן ולצורך קידום אינטרסים שלהן. זו נוכחות שמודבקות לה, לאורך זמן, סיבות במידת הצורך. בניגוד לדברי טראמפ, חשוב להזכיר: ארה"ב לא נכנסה לסוריה מלכתחילה כדי ללחום בדאעש. היא פלשה לסוריה ב-2014 כחלק מההתערבות הבינלאומית במלחמת האזרחים נגד אסד ולצד "צבא סוריה החופשית".

רק בהמשך כללה במטרות התערבותה, כאמולה, את המלחמה בדאעש. היום נוכחותה מנומקת גם בחשש מהשפעה איראנית ובהגנה על ישראל, ירדן והכורדים. לכן, השאלה אם המלחמה בדאעש נסתיימה אינה רלוונטית. מדובר בבדיה, שכן המלחמה בדאעש לא תמה אך גם איננה הסיבה האמתית להחלטה להוצאת הכוחות האמריקאיים מסוריה.

הסיבה הראשונה ליציאה (אם תרחש; מדובר בתהליך שיימשך שלושה חודשים) היא תפישתו הברדלנית של הנשיא דונלד טראמפ. טראמפ מקצץ גם את נוכחות הצבא האמריקאי באפגניסטן בחצי, אף שלא הושג שם הסכם עם הטאליבן. טראמפ הבטיח להחזיר את החיילים הביתה, ועתה הוא מקיים. סיבה שנייה היא חוסר התחלת של ההישארות בסוריה נוכח ייצובו של משטר אסד, בעזרתן של מוסקבה וטהראן. הנוכחות האמריקאית משמעה גם הגברת החיכוך עם הרוסים. סיבה שלישית – הצורך ליישב את הסכסוך שהחריף בין ארה"ב לטורקיה. לסכסוך זה שורשים בסירוב ההסגרה של פתהוללה גולן האחראי, לפי ארדואן, לניסיון ההפיכה נגדו

משה מ.פ. בראש גוש הנוער הקומוניסטי, ת"א, 1 במאי 1945
(צילום: קובי קסטן)

נשא על כתפיו את היפה שבחלומות

**"הוא נשא על כתפיו המוצקות
את היפה שבחלומות
עולם טוב יותר, שווינו וצודק"**

מילים אלה כתב המשורר יבי בשיר שפרסם ב"הארץ" (11.4.1998) לזכרו של ידידו משה זסק, שהשנה מלאו 90 שנה להולדתו ו-50 שנה למותו.

משה זסק נולד בכרית המועצות בדצמבר 1928, והגיע בגיל צעיר עם משפחתו לפלשתינה. הם התגוררו בצריף בשכונת נורדיה בתל-אביב, זו שעל חורבותיה הוקם בהמשך דיזינגוף סנטר.

בעת לימודיו בתיכון המקצועי מקס פיין (שהיו ימי מלחמת העולם השנייה), הצטרף לברית הנוער הקומוניסטי. חבריו בתנועה הדביקו לשמו את ראשי התיבות של שם התיכון, וכך הכירוהו כולם – משה מ.פ.

בסניף ת"א של הנוער הקומוניסטי בלט בקומתו הזקופה, בשערו האדמוני, בחיוך שלא מש משפתיו ובמסירותו הרבה. בצילום המצורף לרשימה זו נראה משה בן ה-17 נושא דגל אדום בראש גוש הנוער הקומוניסטי בהפגנת ה-1 במאי 1945 שארגנה המפלגה הקומוניסטית בתל אביב.

הצריף של פרידה

בהשפעת חברותו של משה בנוער הקומוניסטי, הצטרפה אמו פרידה למפלגה ולארגון הנשים הדמוקרטיות וכמוהו גילתה חריצות ואכפתיות פוליטית וחברתית.

פרידה פתחה את הצריף בפני חבריו של בנה וזה הפך מוסד בפני עצמו – מעין מועדון לשכבה הבוגרת של בנק"י, לרבות אלה שהיו מאורגנים בתא החיילים שאותו ריכז משה. בצריף נערכו פגישות של סניף המפלגה ושל הנשים הדמוקרטיות, ולעת צורך שימש גם כלשכת בחירות אזורית. מי שהיה זקוק ללינה ולארוחה התקבל בצריף של פרידה בפנים מוארות. לאחר שסיים את לימודיו וקיבל תעודה של טכנאי, עבד משה כאחראי צוות עובדים במפעל של המהנדס וולודבסקי לייצור יחידות קירור.

הוא ניצל את הידע המקצועי שלו כאשר התבקש למגן את מועדון בנק"י בת"א, ששכן במרתף הבניין ברחוב הלל הזקן 23 והיה יעד למתקפות חוזרות ונשנות של צעירי ימין מוסתים. הצטיין במוזיקליות רבה, היה נגן אקורדיון ונמנה עם הזמרים במקלהת הפועלים רון.

ידע ללכת מכות

משה מילא תפקידים שונים, ובכלל זאת ארגון הפגנות. בהפגנת שארגנה המפלגה הקומוניסטית ב-28 בינואר 1950 בת"א בתמיכה בחברי המושבים ששבתו רעב לאחר סילוקם מהמושבים מסיבות פוליטיות, היה משה אחראי לרמקולים שהוצבו סמוך לקפה עטרה ששכן בבניין בצומת אלנבי/שדרות רוטשילד. מהרמקולים בקע קולה של אסתר וילנסקה, אז ראשת סיעת מק"י בהסתדרות.

יוסף (יושקה) ולרשטיין, שהגיע לארץ ב-1949 והצטרף מיד למק"י, סיפר על משה מ.פ. באותה הפגנה:

"עמדתי במקום, על תקן עיתונאי בכתב עת צ'כי ולא יכולתי לקחת חלק פעיל בהתרחשות, אבל יכולתי לראות היטב מה קורה. השוטרים הגיעו חמושים באלות. משה וחברים נוספים פירקו כיסאות והשתמשו בהם כדי להתגונן. השוטרים פתחו למשה

את הראש עם האלות. פציעתו הייתה רצינית ולכן אושפז בבית חולים [...] משה נהנה כבר אז מהערכה אמיתית, סוג של הערצה. הוא לא רק דיבר על קומוניזם ומעמד הפועלים, הוא גם ידע ללכת מכות" (מתוך האתר של יוסף אלגזי, "מיומנו של תבוסתן").

ב-1957 נבחר משה לוועד המרכזי של בנק"י, וב-1965 – לוועד המרכזי של המפלגה. בשנים 1964-1965 מילא את תפקיד מזכיר מחוז דרום-נגב של המפלגה, שהשתרע מבאר שבע ועד גדרה ומאשקלון ועד קריית גת.

החבר הוותיק בנימין שניצר סיפר על תקופה זו: "הכרתי את משה כמזכיר מחוז הדרום של המפלגה. יום וליל היה מקדיש את זמנו למחוז. דאגה מיוחדת הייתה לו לצעירי המחוז והוא הצליח לארגן חוג רחב מאוד של צעירים, שאהבוהו מאוד. לאחר הפילוג [1965] הקדיש את כל כוחו ומרצו לשיקום המפלגה" ("זו הדרך", 11.4.1973).

פעילותו הפוליטית וחריצותו נגדעו באחת כשחלה בסרטן אלים שגרם למותו ב-1968 בגיל 40 בלבד.

מאה שנים למפלגה

בונים מרחב דו-לשוני

77 שסיים בשבוע שעבר לרצות תקופת מאסר נוספת (והשלים 77 ימי מחבוש במצטבר עד כה) ויסמין ערן-ורדי, שצפויה לסרב ולהיכלא בינואר 2019. הסרבן הלל גרמי, שסיים לרצות 107 ימי מחבוש, נכח אף הוא לאחר שחרורו הסופי מצה"ל.

“נעים מאוד לפגוש אנשים שהחליטו להביע עמדה אמיצה ולסרב לקחת חלק בדיכוי”, אמר אבו רתימה לנוכחים. הוא שוחח עם הנוכחים באמצעות תכנית “סקיפ” ודבריו תורגמו לעברית. “מי שמסרב להשתתף בתקיפה

של מפגינים בעזה, המבטאים את זכותם הטבעית למחאה נגד המצור – עומד בצד הנכון של ההיסטוריה”, הוסיף. בתוך כך פרסם השבוע הוועד להגנה על העיתונאים (CPJ) דוח מיוחד בעניין ההפגנות על גדר הגבול בעזה. הארגון, שבסיסו בארצות הברית, התחקה אחר ממדי הפגיעה של הצבא הישראלי בעיתונאים עזתים שתיעדו את ההפגנות בגדר. הארגון מצא כי חיילי צה"ל פגעו ב-20 עיתונאים מאז מארס האחרון. שניים מהם, יאסר מורתג'א ואחמד אבו-חסיין, נורו למוות; היתר נפצעו בדרגות חומרה שונות.

התו הדו-לשוני הוא יוזמה של תנועת עומדים ביחד. פעילים ופעילות ממעגל ירושלים של התנועה החליטו להתאגד יחד כדי להפוך את המרחב הציבורי בעיר למכיל ומאפשר גם לדוברי ערבית.

בעקבות חוק הלאום שפגע אנושות במעמד השפה הערבית ושידרר לציבור הערבי כי אינו רצוי, החליטו הפעילים להשיק את התו הדו-לשוני. לדבריהם, הם מבקשים “להפוך את העיר למקום של כולנו, וליצור מרחב שווינוני ללא הבדל דת, גזע, שפה או לאום”.

היוזמה הטרייה סחפה עד כה עסקים רבים, שחתמו על עצומה שכותרתה “עסקים שווינוניים” ושלחו את תפריטיהם לתרגום לערבית. פעילי התנועה יצאו להחתים עסקים בעיר השבוע (25.12) בשעות הערב וצפויים להמשיך בפעילויות ההחתמה המאומצת בשבועות הקרובים גם בערים נוספות.

הישג לשביתת העו"ס: האוצר הסכים למו"מ

לאחר למעלה מחודש של שביתות והפגנות, נפגשו נציגי ארגון העובדים הסוציאליים עם שר האוצר משה כחלון ועם שר הרווחה חיים כץ. שני השרים קיבלו את דרישת הארגון לפתוח במשא ומתן לגבי תנאי השכר, תנאי העבודה והמאבק באלימות ולמען ביטחון העובדים.

דרישת הארגון להקמת מנגנון אבטחה למוסדות הרווחה נתקבלה. מו"מ קצוב ואינטנסיבי בן שלושה חודשים יתקיים בנושא האבטחה, ולאחריו יפתח מו"מ כולל ביתר הנושאים. ענבל חרמוני, יו"ר האיגוד, מסרה: “זה לא יהיה קל. פרצנו את הדרך: הסולידריות שלנו ניצחה ניצחון ראשון. הניצחון הבא – בדרך”. היא הוסיפה: “המאבק שלנו רק בתחילתו. אם ינסו למרוח אותנו, נחזור לרחובות. אני מוכנה לעשות הכל על מנת שנצליח. אני מאמינה שיחד, ורק יחד, זה אפשרי”.

סרבני מצפון שוחחו עם

יזם צעדות השיבה בעזה

בשבוע שעבר (19.12) התכנסו במועדון “הגדה השמאלית” בתל אביב עשרות פעילים, בהם סרבני מצפון בעבר, בהווה ובעתיד, לשיחה מקוונת עם אחמד אבו רתימה, מיוזמי צעדות השיבה בעזה. נכחו בשיחה גם סרבן המצפון אדם רפאלוב,

יפגינו נגד הטרדות מיניות בבתי ספר

השבוע (27.12) יפגינו תלמידים ותלמידות מול משרד החינוך בירושלים. התלמידים דורשים קביעת תקנון בכל מוסד חינוכי שיכלול ממונה לתלונות על הטרדות מיניות; הכנסת מערך שיעורי חובה על מיניות בריאה, מקבלת ולא-פוגענית; והכשרה בנושא למורים עוד בזמן לימודי תעודת ההוראה וגם קיום השתלמויות בנושא. את המחאה יזמו חברי סניף ירושלים של ברית הנוער הקומוניסטי הישראלי (בנק"י).

החזית הדמוקרטית לשלום ולשוויון (חד"ש)

ישיבת המזכירות הארצית

על סדר היום: המצב הפוליטי בעקבות הקדמת הבחירות הכלליות והיערכות חד"ש לקראתן

יום ו', 4 בינואר, 16:00, בן גוריון 39, חיפה

הפגנה נגד גזל אדמות הכפר בתיר

בשבוע שעבר החלו מתנחלים בעבודות בלתי-חוקיות בגבעה ליד הכפר הפלסטיני בתיר, הסמוך לעיירה בית ג'אלה. תנועת “לוחמים לשלום” תערוך משמרת מחאה במקום.

יום ו', 28 בדצמבר, 10:00, כפר בתיר

מועדון קולנוע בגדה השמאלית חוגג שנתיים

השנאה - מתייה קסוביץ

1995, צרפת (צרפתית; כתוביות באנגלית)

מוצ"ש, 29 בדצמבר, 20:00, אחד העם 70, ת"א